

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 5 (88) • 12 februarie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne grăbim către Tatăl

Sfântul Ambrozie (~339-397 d. Hr.)

„Suntem oaie. Să căutăm pășuni. Suntem drahme (monede). Să avem un preț. Suntem fii. Să ne grăbim către Tatăl.”

Perioada Triodului - urcuș spre Înviere

Cele zece trepte ale Scării Triodului și explicarea lor (II)

2 DUMINICA FIULUI RISIPITOR prezintă cea de-a doua treaptă a urcușului Triodului: **pocăința**. Ordinea aceasta se regăsește și în Scara Fericirilor, prin fericirea a II-a: „**Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.**” (Matei 5,4). Așadar în inimă fiind, mintea înalță rugăciuni de pocăință, dezvoltându-și firea înclinată spre păcat: „...miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcatoasa)”, ceea ce duce nu numai la **rugăciune neîncetată**, ci și la „**neîncetata pocăință**” (Sfântul Ioan Gură de Aur). Această stare de smerenie adâncă și neclintită pocăință atrage nu numai mila lui Dumnezeu, ci și iubirea cea nestinsă a Lui, care aprinde în noi dorul cel nestăvilit, dorul nebun după Dumnezeu.

De aceea, **Pilda Fiului Risipitor, supranumită de exegeți Pilda Tatălui iubitor, are ca temă și dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii**. Întâlnirea dintre Tatăl și fiul risipitor, remarcabil oglindită de Rembrandt în „Fiul risipitor” (foto), este poate icoana cea mai luminoasă și expresivă a dragostei lui Dumnezeu pentru omul metamorfozat în creuzetul smereniei și pocăinței, ce iradiază aurul dragostei nespuse. De aceea poate, întâlnirea se desfășoară într-o tăcere grăitoare, ce ne cutremură străfundurile ființei noastre până la transfigurare. Tatăl se odihnește pe grumazul fiului reintors, îl sărută, semn al iertării și împăcării, și, după ce-și trage sufletul, ca și cum n-ar mai vrea să plece de acolo și ar mai trăi un veac, dă porunci iubitoare slujitorilor îngerii: haina, inelul, încălțăminte, semne ale libertății, ale harului, ale autorității și puterii.

Auzind toate acestea, catehumenii lăcrimau așteptând haina Botezului, pecetea Mirungerii și astfel născându-se la o viață nouă în care vor călca „peste scorprii și peste balauri”, adică peste păcate și patimi, în drumul lor spre Împărăția și

Ospățul vițelului junghiat, Hristos Domnul.

În aceste prime două

Duminici ale Triodului, Sfinții Părinți au scos la înaintare „artileria grea”, cele mai frumoase pilde rostite de Domnul Hristos. Însă n-au așezat întâi Pilda fiului risipitor, coroana pildelor, ci i-au făcut o pregătire aleasă prin Pilda vameșului și a fariseului. Aceste două parabole ne înalță atât de sus încât zburăm împreună cu îngerii și se împlinesc cuvintele **Sfântului Ioan Gură de Aur**: „Creștinii trăiesc pe pământ, dar parcă viețuiesc în ceruri”.

Când auzeau aceste para-bole și explicarea lor de către Sfinții Părinți ai Bisericii, catehumenii îl doreau și mai mult pe Hristos, se lăsau prinși în mreaja Sfintei Evanghelii, dar nu zbatându-se ca oarecând peștii din Marea Galileii în mreaja Sfântului Apostol Petru la pescuirea minunată, ci încremeneau și intrau parcă într-o stare mirifică. De aceea, diaconul, sau în lipsa lui, preotul, după citirea Evangheliei și predică (căci așa era în primele secole creștine), striga: „Cei chemați (adică cei chemați spre Taina Botezului) ieșiți!”. Apoi a doua oară: „Câți sunteți che-mați, ieșiți!”. Și tot nu reușea să-i trezească la realitate pe toți catehumenii, de aceea insista, a treia oară: „Ca nimeni din cei chemați să nu rămână.” Și părăseau biserica toți catehumenii, mai mult cu trupul, căci cu sufletul rămăneau alături de Hristos. Parcă pentru a-i trezi puțin, a-i readuce cu picioarele pe pământ, Sfinții Părinți au așezat următoarea Duminică.

(Va urma)

„Toată viața noastră morală încapă aci: între fiul risipitor și fratele lui.
Ne pierdem și ne căim; sau ne păstrăm și ne împietrim inima.”

CONSTANTIN NOICA

Din viața parohiei

Instalarea părintelui coslujitor Leonardo Ioan Atudorei

Duminică, 5 februarie a.c., după săvârșirea Sfintei Liturghii, într-un cadru festiv, a avut loc instalarea preotului coslujitor Leonardo Ioan Atudorei. La eveniment au participat Pr. Marian Timofte, vicar administrativ al Arhiepiscopiei Iașilor, Pr. paroh Marius Ionuț Tabarcea, precum și alți preoți din parohiile pășcănene.

Viața Bisenicii

Moșii de iarnă - Sâmbăta celor plecați la Ceruri

Sursa: Doxologia.ro

Se apropie Postul Mare, o perioadă în care ne pregătim, după puteri, să întâmpinăm, mai curați și mai sinceri, miracolul Învierii. Însă, o tradiție ce dăinuie de veacuri în Moldova, cea a Moșilor de iarnă, ne face conștienți nu doar de grija pe care ne-o purtăm nouă înșine, ci și de aceea pe care trebuie să o răsfrângem și asupra bunicilor sau părinților plecați în veșnicie mai din vreme decât noi.

Satul moldovenesc a păstrat, de secole, o seamă de obiceiuri și tradiții pe care nici anii, nici moda vremurilor n-au reușit să le altereze. Sunt parte dintr-un miez de înțelepciune și de responsabilitate pe care omul simplu l-a moștenit generații de-a rândul și care nu poate fi diluat nici-cum. Din suita aceasta ce vine, parcă, din veșnicie, se desprinde și grija neîncetată pentru strămoșii plecați din această viață.

Una dintre multele zile în care gândul nostru se îndreaptă spre cei care nu mai sunt printre noi este și **sâmbăta Moșilor de iarnă**, cea care precede începutul Postului Mare și pe care tradiția românească a împământănit-o ca zi de pomenire a celor adormiți. Este ziua în care moldovenii își amintesc de moși și strămoși, spre pomenirea cărora aduc jertfă în biserică, pentru care se roagă și „de sufletul” cărora împart blide cu mâncare, plăcinte și colăcei. Însăși denumirea populară a acestei zile ne duce cu gândul către toți cei din neamul cărora ne tragem, moșii și strămoșii noștri, plecați la cele veșnice.

„Cine dă, lui își dă”, spune o vorbă veche românească. E o credință adânc înrădăcinată în mentalul popular. De aceea, în sâmbăta moșilor, **datul de pomană nu e doar o obligație față de înaintași, ci și o datorie față de propriul suflet.** „În întâmpinarea marilor sărbători ale Creștinătății, avem aceste zile speciale, cunoscute sub numele de «Moși», zile în care ne întâlnim cu milostenia, un sentiment care definește omul generos, omul care poate să renunțe la ceva în favoarea altuia, să ofere din tot sufletul ceva altuia. Milostenia trebuie făcută din toată inima, pentru ca ceea ce dăruiești să fie primit. Datul de pomană se face în mod special sâmbăta, pentru că există în popor credința că în această zi cerul este deschis și undeva, acolo, toate sufletele celor plecați așteaptă ca cei care sunt încă pe pământ să le dea ceva de pomană. Așadar, de Moșii de iarnă se dau de pomană vase cu mâncare gătită: răcitur, borș cu carne, sarmale, plăcinte fel de fel. În Bucovina, spre exemplu, se dau de pomană oale cu lapte acru, cofețe pline cu apă”, explică etnograful Angela Paveliuc Olariu.

Cultul moșilor este foarte bine înrădăcinat în tradiția populară românească. De aceea, și în lumea satelor, dar și la oraș, se păstrează încă obiceiul de a da de pomană de sufletul celui din familie care a plecat în lumea cealaltă. Iar unele dintre zilele închinată în mod special acestui obicei sunt sâmbetele de „Moși”, rânduite, de-a lungul anului, înaintea marilor sărbători: Moșii de vară, înaintea Rusaliilor, moșii de Sântilie - înainte de sărbătoarea Sfântului Ilie, Moșii de toamnă (între 26 octombrie și 8 noiembrie), Moșii de Ajun (înaintea Crăciunului), Moșii de Crăciun, Moșii de iarnă - înainte de începerea Postului Mare.

„De Moșii de Ajun se dau de pomană bucate de post și julfă, de Moșii de Sântilie se oferă merele care se coc în această perioadă. Dând de pomană fructele caracteristice acestei perioade, într-un fel îți faci datoria față de înaintași, dar, în același timp, și Dumnezeu se bucură că din rodul pe care tu l-ai primit de la El, faci pomană la rândul tău și dăruiești și altora”, subliniază Angela Paveliuc Olariu, cunoscut specialist în etnografie.